

[Lone Dybkjær]

man ville tage pengene et eller andet sted inden for regeringens budget, fordi vi udmærket var klar over, hvem der senere kunne risikere at skulle finde de penge.

Nu næsten et år efter er situationen stadig den samme. Regeringen har fortsat ikke meddelt os, hvorledes miljøstøtteleven skal finansieres. Finansieringen for 1986 er på plads, men hvad angår de efterfølgende år, står der i betænkningssudkastet, at ministeren fremhæver, at der ikke hermed er taget stilling til, hvordan finansieringen skal ske i de efterfølgende år, idet dette på sædvanlig vis bestemmes ved vedtagelsen af finansloven for de pågældende år.

Dette finder vi helt uacceptabelt. Vi mener, det er nødvendigt, at man på nuværende tidspunkt bliver klar over, hvorledes forslaget skal finansieres.

Dette afspejles i vor holdning til dette beslutningsforslag. Vi kan ikke gå ind for beslutningsforslaget, men vi vil i forbindelse med betænkningen til L 71 søge at skabe flertal for, at finansieringen af udgifterne til miljøstøtteleven for 1987, 1988 og 1989 sker ved hjælp af en afgift på handelsgødning. Efter tre år vil vi så vurdere udviklingen af kvælstofforbruget og dermed, hvad der videre skal ske.

Vi er klar over, at en afgift af den størrelsesorden næppe vil påvirke forbruget. Det vil en afgift på 1 kr. pr. kg kvælstof heller ikke. Hvis det er forbruget, man vil påvirke, skal der langt mere til. Med det forslag, jeg her har skitseret, fastholdes princippet om, at forureneren betaler. Det tilskynder til, at der kommer et mere fornuftigt samspil mellem brugere af handelsgødning og producenter af husdyrgødning, og vi får givet et miljøpolitisk signal i retning af, at også handelsgødningen naturligvis er ansvarlig for nitratforureningen.

Anne Grete Holmsgård (VS):

VS er enig i, at det er nødvendigt at indføre en afgift på kunstgødning, og det er jo heller ikke nogen nyhed. Som hr. Leif Hermann sagde heroppefra, så har det her spørgsmål faktisk været diskuteret i halvandet år, helt tilbage fra januar 1985, hvor miljøministeren fremlagde sin redegørelse om landbrugets nitratforurening og i øvrigt også

om fosfatforureningen og forureningen med organiske stoffer.

Vi mener, afgiften er nødvendig af to årsager. For det første er den nødvendig for at styre forbruget af kunstgødning, med andre ord for at nedbringe det. For det andet er den nødvendig for at få finansieret de foranstaltninger, der skal til på de animalske brug, altså de brug, der nu skal til at bygge gyllebeholdere, og i øvrigt også den forskning, der er nødvendig inden for dette område.

Jeg bemærkede, at skatteministeren afviste forslaget bl.a. med henvisning til, at der er tale om et produkt, hvor der er lav priselasticitet. Det nødvendiggør jo ikke en afvisning. Det kunne sådan set lige så godt have ført til, at man ville sige, at afgiften måtte være højere for at modvirke, at virksomhederne – og det er jo en monopolbranche, vi taler om her – simpelt hen snupper gevinsten i stedet for.

Det andet argument, som skatteministeren fremførte heroppefra imod forslaget, var, at det ville føre til en omkostningsforøgelse, som landbruget ikke ville have mulighed for at vælte over på varenes priser, fordi de er reguleret ad anden vej. Det er rigtigt nok, at de er reguleret ad anden vej, men det behøver faktisk ikke føre til en omkostningsforøgelse på varerne. Hensigten med forslaget er jo netop at mindske forbruget af kunstgødning. Det er i virkeligheden muligt at holde samme omkostningsprofil og samme varepris – naturligvis uafhængigt af, hvad der foregår i EF, hvad jeg selvfølgelig ikke kan tage med i betragtning i denne forbindelse – hvis man simpelt hen bruger mindre kunstgødning. Og det er jo netop hensigten med det.

Det tredje argument, skatteministeren fremførte, var forvridningen, dels forvridningen mellem kornproducenter og animalske producenter og dels forvridningen i forhold til udlandet. Med hensyn til den førstnævnte forvridning – mellem de animalske og de vegetabiliske producenter – er det jo sådan, at vi har pålagt de animalske producenter nogle udgifter i forbindelse med påbud om at have anlæg til opbevaring af gylle, så de får i forvejen nogle udgifter. Vi synes egentlig, det er meget rimeligt, at de kornproducerende dele af landbruget er med til at finansiere den ordning, hvis der ikke skal forvrides for voldsomt til skade for de animalske producenter.